

Sygn. akt IV CNP 44/11

POSTANOWIENIE

Dnia 28 września 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marta Romańska

w sprawie ze skargi powoda

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego

z dnia 27 stycznia 2009 r.,

w sprawie z powództwa M. G.

przeciwko W. R.

o wyłączenie współnika,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 28 września 2011 r.,

- 1) odrzuca skargę;**
- 2) zasądza od powoda M. G. na rzecz pozwanego W. R. kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem kosztów postępowania wywołanego skargą.**

Uzasadnienie

Skarżący domagał się stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z 15 października 2009 r., którym Sąd ten orzekł jako sąd pierwszej instancji. Jako podstawę wniesienia skargi wskazał „art. 424 § 1 i 2 k.p.c.”.

W odpowiedzi na skargę pozwany zarzucił, że skarżący nie wykazał, żeby jego skargę uzasadniał wyjątkowy wypadek w rozumieniu art. 424¹ § 2 k.p.c. oraz że nie jest możliwa zmiana lub uchylenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych ale także nie uprawdopodobnił wyrządzenia mu szkody w wyniku wydania zaskarżonego wyroku. Pozwany wniósł o odrzucenie skargi oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem przysługuje w stosunku do prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, który nie może zostać wzruszony za pomocą innych środków zaskarżenia. Jedynie w wyjątkowych wypadkach, w których przez wydanie orzeczenia doszło do naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, możliwe jest zaskarżenie na tej drodze prawomocnego wyroku sądu pierwszej instancji. Obowiązek wykazania tej okoliczności obciąża skarżącego, który w myśl art. 424⁵ § 1 pkt 5 *in fine* k.p.c. zobowiązany jest do przedstawienia wywodu w tym zakresie w treści skargi.

Wnosząc skargę od wyroku sądu pierwszej instancji, skarżący oparł ją na podstawie art. 424¹ § 1 i 2 k.p.c. (wybór tej podstawy nie budzi wątpliwości, a jej nieprawidłowe oznaczenie przypisać należy oczywistej omyłce pisarskiej), nie wskazał jednak żadnych okoliczności, które świadczyłyby zaistnieniu „wyjątkowego wypadku”, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c. Z uwagi na brak jednego z obligatoryjnych elementów konstrukcyjnych skargi, wymaganego w związku z charakterem zaskarżonego orzeczenia oraz wskazaną podstawą prawną jej wniesienia, skarga podlegała odrzuceniu. W konsekwencji, ocena spełnienia dalszych wymagań konstrukcyjnych, na których niedopełnienie wskazał pozwany, pozostaje bezprzedmiotowa.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. w zw. z art. 424⁵ § 1 pkt 5 *in fine* k.p.c. w zw. z art. 424¹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu. O kosztach postępowania rozstrzygnięto, w uwzględnieniu wniosku zawartego w odpowiedzi na skargę, na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. art. 108 § 1 k.p.c. oraz art. 109 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 424¹² k.p.c. oraz § 12 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).